

¹KNJIŽICA PRVA

NA¹NOVO RO¹ĐEN

¹Pojašnjenje o pravopisu

Načelo je da se čuva tvorba, a izgovor koliko se može - ne remeteći tvorbu:

- glava zapisan slovom “Q” (“q”) zamjenjuje standardno “C” (“c”);
- dvostruko napisan samoglasnik je dug;
- podcrtano slovo (samoglasnik ili “r”) označuje glavni (jedinični težinski) naglasak u višeslogovnoj riječi;
- suglasnik s točkom izpod sebe jedva se čuje ili se, često, ne izgovara.

Neobvezujući dogovor o pojednostavnjenju: **Ako je težinski slog prvi, ne’trieba ga označiti.** (Dakle, ako je težinski slog prvi, ne’trieba ga označiti, ali ovo znatno pojednostavnjenje niii’smo ovdje primijenili.)

*Mii jaaki treba da nosimo slabost slabih,
a ne da ugaadamo sebi.*

(Rim 15, 1)

NAASLOVI U KNJIŽICI PRVOJ

I. Kad sliēpac progleda

Znaanje vs. vjērovanje	5
Što je novo u vrijeme ovo?	6
Iz dubine vapijem ...	8
Odlazak	9
Vitezu u Hrvata nenadmašivu	10
Oholice umišljene	11
ČA - KAJ - ŠTO(*)	12
Sve moje ljubavi	13
Žena	14
Epitaf za Takeko Nakano	15
Ledenc(s)vieet	16
Zaštitnika žuupnog' fešta	17
Ljubav ljudska	18

III. Tko too nama vodu muuti?

Za kravu nam kozu daaju ili Tko mekeēe gdje se muuēe?	21
Novo doba	23
Klimatske "promjene", narodne "seobe" i iine oobmane	24
Rumenka na dieti	25
Dvovaljana logika ili Spoznaja ljudska	26
Slušajuē J. S. B.	27
Trii kralja .	28
Tko kovilja u našem kolu? ili Za-"rap"-ajmo o novoj kultuuri!	29
Sveeti jezik Hrvatski	30
Pariiz 2024.	31
Paradoksi o(u) LJ(lj)uubavi	32
AAA	

²Znaanje vs. vj_erovanje

Govore ti, oni 'z mraaka:
 Novo j' doba - mooraš ZNATI!
 Okaani se Duha-Boga!
 Tko još može VJEROVATI?!

Koj' se vide, pak, upinju
 da razluče što s' ne'može.
 Ne'shvaćajuć, saavjetuju:
 Od too DVOJE - traži "svoje!"

A Oon tiho opominje:
 Sve je vaše, ljudsko, znaanje -
 - neprekidno sitničavo,
 PREVRTLJIVO VJEROVANJE!

Jer, sve što ste vii otkrili
 na nečem' ste temeljili -
 - što st' istinom prihvatili,
 vj_erovanje osnažili.

Kreeni, korak po'korak,
 natrag, na svooj početak.
 Što ćeš naač, oo čovječe!?:
 VJERU, saamu - k'o zameetak.

Ta, zar nii'ste tisuć puta
 vaše znaanje promienili?!

A koliko li je toga
 što ste posve odbaacili?!

Pa sad hajd'te, porecite!
 Sve too vaše "samo znaanje",
 tek je taašto i oholo
 "samo uu'se vj_erovanje".

³Što je novo u vrieeme ovo?

(Oo tempora, oo mores!)

*Ništa novo pod kapom nebeskom -
- saže nam mudrac u vrieenu teežkom.
Ali se vrieenom sve ruho mieenja
pa, i zgoljne laaži zakrije sjena.*

Nekad se učilo da se nauči:
prie od svega - stvaari razluči!
A danas je nekome silno stalo
da se od šume ne'vidi - stablo.

Nekad se učilo da se pouči:
kada ovako, a kad onako.
A danas: da više nij'je tako -
- nek' svatko čini što mu je lako!

Nekad su istine bile u jedini,
u poniznu duhu i sladkoj punini.
A danas, jao, u bučnoj množini
svakog' se njegova istina priimi.

Nekada mudrost prebivaše vaani -
- s pašnjaka 'sunčanih dođoše zvaani.
A danas, vuuci, iz loža taamnih,
tepaju stadu: vii ste - Građani.

Nekad je bilo: il' mužko il' žensko,
sdruženi - jedno su, i savršenstvo.
A danas viiču: too j' naavada, krijval -
- rood, spool i druuga po želji biraj.

Nekad je nastranost sved biila taajna,
 svakomu patniku muka prevaaajna.
 A danas, ne da se takva više ne'lieeči,
 neg', skupno se svima - u liice beeči.

Nekad: začeeće - blagoslov s neba,
 ljuubav i milost zadobivena.
 A danas govore: Kojii će živjeti,
 iz zdjel'ce staklene mii ćemo biirati

Nekad se učilo da život je sveet,
 čedo u utrobi - daar Duhom prožet.
 A danas: da je hrp'ca od staniica,
 i nosilja da mu je - gospodarica.

Nekad je gasn'o u spokoju svoomu,
 obgrljen rodom, svak u svoum domu.
 A danas su ođci, čim malo klonu,
 usahljih očiju - u staračku domu.

Nekad nam i smrt bijaše sveeta -
 - vraata za selitbu s ovoga svieeta.
 A danas: svršetak - too da je isto!?
 Kad zapne, pomaže sluuga Mefistov.

Daavno Izaija nadahnut reče:
 Božje ne izvrđ, ljudi čovječe!
 Al' prooroka Božjeg' kad mjinu daani,
 gle, eto u'tren - prorooka laažnih.

⁴Iz dubine vapijem . . .
 (“Gdje je brat tvooj, Abel?”)

Tmina je, Gospode, pregusta.
 Koračam slićepo, bezputno;
 viičem - ni jeku ne'čujem;
 djelima svrhe ne-vidim.

Ničega - da se pridržim.
 Ne nagingi dlana Svojega -
 - k'o kaap ōu vode skliznuti
 u bezdan neizbavljivi!

O malovjerni, strašljivi,
 podigni pogled priizemni!
 Pravdokaz Svooj ti postavih
 nad svim što ikad učini:

Jecaj iz srđca nedužna,
 suza iz oka nevina,
 il' nagrada je najslađa -
 - ili je kazna najteža.

⁵Odlazak

Svim poginulim hrvatskim braniteljima

(*“Neema veće ljubavi od ove: Položiti život svooj za prijatelje.”*)

Jednom,
dok žaarko ljuubljah,
u meni
i nada mnom
spokoj blaagi
prekri sve.
Tad' žuudeč'
uzkliknuh:
Ovo je čas -
- povedi me!

A sad,
kad pooč' mi je,
zašto
još ne'ide mi se?
Tihi šapat
sjeti me:
Samo Ljubav
je brood kojim se
tamo
mijrno putuje;
i
ne zaboravi:
svi putovi
bez NJee
vode
u Smrt.

⁶Vitezu u Hrvaata nenadmašivu

Oo, naš Zvoonko!
 Sve si Scile i Haribde
 za njuu
 na svi^etu ovom' prošao,
 i u zagrljaj se njezin
 sa štⁱtom vraatio.

Al' u mraačnoj noćⁱ,
 što diećca ju njezina,
 bježećⁱ od Svi^etla,
 saama stvoriše,
 izdržati ni' si mogao.

Počini, napokon,
 Taiće naš,
 počini!

I, ne žalosti se!
 Ne'zdvaajaj!
 Ne, ne - ni' je biilo uzalud!

7Oholice umišljene

(Tko da zauzme NJegovo mjesto kad je ono - SVE!)

Uvrieda, nesnošljivost, govor iz mržnje, ... -
- sve nek' se stavi pod zakon svjetske!

“Mudrac” iz Novoga Doba umišlja
da smje suudit' i ljudskim srcima.

Tko otkriva zaavist i mržnju otrovnu?
Tko proniče misli i moždane ljudske ?

Tko li izpituje “srca i bubrege”?
Tko posve poznaje dušu čovječju?

Pa, valjda, Onaj koj' nam ju darova
da bude naš Život - dio od'NJega.
I, kad god ludost too ljudska zanieka,
nastupa za sviet nevolja velika.

NJemu, Jedinom, vlastno je suuditi.
Svatko će NJemu račune pružiti.
Dobro od zloga Oon, Jedinu, luči
po traagu na Sebi - čovječjoj duši.

Al' Sliepac “premuudri” očito ne'vidi:
da je tek pjesčano zrnice u puustinji,
što želeč da sobom praznine izpuunja,
u bezdan propada sa svojeg' “Siona”.

8ČA - KAJ - ŠTO

ČA je braat náš, najstariji,
od svec braac~~e~~ bogatiji.

Uz moore se je kuštô
i po školjih razkocô.

Uun je ve~~č~~ nareesa bii
kađ nan se je KAJ rodii,
braat mu liipi, mileni.
kii nas je oplemenii.

KAJ je sêbi⁹ zeemlu nášel
za bregimi i v' goricah;
si je saamo svooje glêdal,
vu tuuje se nii dotikal.

I nigdaar se svaadil nii
s braatcom svoojim stareejšim.

Vre i deenes faali Boga
vu Horvaatov ČA-KAJ sloga.

Naposlieedku od viekoov'
rodi nam se draagi ŠTO.
Baartul diični i Dubrava
njegova su prva slava.

Al', kakva je čee~~st~~o sbilja,
pitomiji i stariji
dopustiše, iz ljuubavi,
da najmlađi brat - podivlja.

⁸zd020615

⁹ê - zatvoreno "e"

¹⁰Sve moje ljuubavi

I danas goree jednakim plaamom
sve one koje praave su biile.

Sječanja topla žiive u srđcu:
Neka, i bolje da su me ostavile;
blagoslov svima ma gdje sad biile!

A one što vremenom ugasle jesu,
što nasmrt biihu me izmučile,
(Oo, da se bar neke zgodile nii'su!)
straast su i žuudnje nepokorene
s kojiih jaa voljeh - saamoga sebe.

¹¹Žena

Od rebra mojeg' stvorena,
da novi život donosi
i jezik-blaago prenosi,
navieeke blagoslovljena!

¹²Epitaf za Takeko Nakano

Procv̄a, gl̄e, sakura mlaada, tanahna -

- ures i diika Aizu-roda p̄onosna.

Al' proljeće njezino,
poozna bii jesen njegova.

¹²_{vr}010516

sakura = črišnja/trješnja

¹³Ledenc(s)vieet

S proozorskoga okna u studzimska jutra
zavodiš i maamiš ljepotom me laažnom,
da iziidem opet iz skrovita kuutka
i prošecem tvojom ledcvietnom poljanom.

Ali ja se više prevariti ne'dam!
Ogorči mi duuša otvaaravši vraata;
premnogo me puta progutao bezdan
dok dariivah ljuubav žaarku za svog brata.

Ipak, nii'sam kamen otvrđnut strahotom.
Iz moždana studen srđca plaam odagna!
Ledensvieet nek' ovaj otopli dobrotom,
pak ce brodit' sretno do Posljednjeg Daana.

(Bez Milostnog daara, sred ove hladnoce,
moždane sa srđcem pomjiriti - tko ce?)

Strpljivo stog' čekam pramaljece toplo,
premda sjetno sluutim da cu prie pooc.
Ledencvieet kad ovaj otopi se potom,
Proljece što sanjaam granuti ce moct.

¹⁴Zaaštitnika žuupnog' fešta

(*"Izpraznost nad izpraznošću, sve je izpraznost."* - Propovjednik)

Običaji, a ne vjera,
 pokreću sad naša djela
 (priikaz za posjetitelja).
 Duh - postjiđen je od tieela.

Oprosti nam, Gospodine,
 sbog tiih sliika bez dubine
 (veselosti bez nutrine) -
 - Tebi slave bez punine!

Podigni nas, Gospodine,
 s ove dooli - površine
 (izpraznosti i taštine)
 u nebeske Tvee visine!

Nek' s patroonom uzoriitim
 ufanje se vjerom siti
 (i radošću, srđcem čistim),
 djelotvorna ljuubav kiptii!

¹⁵Ljubav ljudska

Svatko ju treba kao kruh naasušni;
 premnogi ju ište i ne'daje im se;
 ne'shvaća ju da je ona sebedaarje bezuvjetno
 što se, po čudu svooga božanskog izvora,
 udvostručuje u srcu sretna darivatelja.

Zato, ne traži ju izvan sebe, lutajuć nesretan;
 u tebi je - tiha i skrivena - za bližnjega pohranjena;
 i, čim ju bratu podaariš, vraća ti se preobilno umnožena;
 razluči ju od strasti i požuda tjelesnih, i želja prizemnih;
 daruj ju, jer jest čest od Onee s visiina nebeskih!

III. TKO TOO NĀMA VODU MUUTI?

*Obmana je da svako vrieme nosi svoje (nove) kuušnje.
Kuušnje su staalne i iste, a vrieme ih tek zaodieeva novim ruhom za
nove ljude.*

*Zato točan (izpravan) odgovor ne ovisi, kao ni istina (za razliku od
činjenice!), o vriemenu.*

¹⁶Za kravu nam kozu daaju

ili

Tko mekeće gdje se muče?

Prevladao pojav čudan
(jer Hrvatski ni'je budan!):
Sveumilno mekećanje
(lokativno i daativno)
gdje se treba čut' mukanje.

Nameću nam da kratimo:
kojemu - na "kome",
mojemu - na "moome",
tvojemu - na "tvoome",
svojemu - na "svoome" ...

I sve tako dalje
me-me memećanje.
"u" ide u smeće,
a "e" se domeće!

Ako drži too pravilo,
onda bi se pokratilo:
kojega - na "koge",
mojega - na "mooge",
tvojega - na "tvooge",
svojega - na "svooge" ...

I sve tomu što je slično
krati, dakle, identično!

Ali tako ni'je, znaamo:
"a" ostaje postojano.

**Zašto baš "u" smuutnju nosi?
Kojoj sili "u" prkosi?**

Tako je i s priidjevima,
pa i s reednim brojevima.
(Samo "treći" da j' iznimka.
Sraam ga bilo - odmetnika!)

A jaa mišljah da "(n)ju(u) - je"
slučajno se omače.

I tako se pokaazalo:
**Nekomu je siilno stalo
"u" da bi nam "e" postalo.**

Da mek'čemo mii bez muuda
kano stoka sitna zuuba.

Je li teežko sad razplesti
čiji su tuu špoorki prsti?
I kad je too sve počelo?!
Hrvatsko tko steeže grlo?!

P.S. *Jasan k'o na snieegu bieelu,
u jeziku traag je zvieerju.*

17Novo doba

Oo, čovječe prevareni!
 Oo, čovječe zavedeni!
 Zar ne'vidiš što se kuje?
 Lilit Eevu zamjenjuje!

Jabuku ti njeez'nu nude:
 umišljnost i zaablude;
 slobodu za goim-lude;
 praava silom 'stanovljena;
 dostojanstvo bez temelja;
 "baanku" laažna milosrđa;
 snošljivost svih proturiečja;
 nastranosti - na'sve prste;
 obiiitelji - od trii vrste ...

O ljubavi ne govore -
 - ta iz srđca uusta zbore.

K'o i onda, sred obiiilja,
 opet tepa Laažac-Zmija:
Sad je znaanje tvoja sbiiilja;
a Oon - jedna od opcija.

Ali svakom' znaanju, vaaj,
 počeelo jest vjera, znaaj!
 Štoviše, i njegov kraaj!
 Bez'njee znaanje izprazno je -
 - dim i magla - eto što je.

Žiiva sliiko viečnog' Boga,
 kruno djela NJegovoga,
 nad'sviim' si od stvorenoga!
 Dostojanstvo iz tog' crpi!
 (Što sve zaa'te Oon pretrpi!:
 Ta na'kriiž se dad' razpeeti
 ljubeci te sve do smrti.)

**P.S. I nii'je Oon tek jedna od mogućnosti.
 Oon je, tebi i meni - JEDIINA mogućnost.**

¹⁸Klimatske “promjene”, narodne “seobe” i iine
oobmane

Što se babi htilo too joj se i snilo.

(I na'toom' se poraadilo!)

Zar još nešto treba reći?!

Kaazati ĉu kratkom riečju:

Digni lonac! Odkrij svieeĉu!

Još ĉu samo upiitati:

Kako nam se uum smuĉuje?

Kakvo znaanje osliepljuje?

Komu too i zašto treba?

Kad oči ti se otvore,

znati ĉeš i odgovore.

Tko ne'vidi kud' svieet vozi,

podleg'o je mas-hipnoozi.

¹⁹Rumenka na dieti

Evo djeeve jedre, diivne!
Svi gledaju joj obliine.

Gazi čvrsto, treskovito;
glaavu držii uznosito.

“Ona jede vrlo malo -
- u dv’je žlice sve bi stalo.”
(preporučno je piisalo).

A na vaagi (i too saama):
sto i nešto kilograma.
(Bit *č*e posla, blago nama!) .

²⁰Dvovaljana logika
ili
 Spoznaja ljudska

Il' jest tako ili nii'je -
 - zemni čovjek po tom' mnje.

I sve što je razodkrio
 na tomu je temeljio.
 Pa još drži da će tiime
 proniknuti sve dubijne.

Al' kad shvati da *jest-nii'je*
 raazlikuje tek dv'je sbijlje,
 oholost će izgubiti
 ter poniznost zadobiti
 i spoznaju produubiti.

**Pregruub metar kada mjeri,
 ništa fino ne izmjeri.**

Postat će mu jasnim, 'vaaj,
 da j' u taami tražit' sjaaaj -
 - uzaludan pokušaj.

Više sfere, tanje niiti ...
 ne'može ni zamieetiti,
 a kamo li dokuučiti.

²¹Slušajući J. S. B.

Iz LJubvi vjera rosii
 da ufanje srđcu nosi,
 pa da rodii istim plodom
 bratu bližnjem i naarodom.

Slušajući Bachov pjeev,
 otvori se obzor cieel.

I tad' spoznah da Oon Jest -
 - obstooinost je - za'naas test.

Bo, iz ničeg' stvori sve,
 znaači: sve - od NJega je.

Od'sebe je "odkinuo"
 da bi svemir sav stvorio.

Kakvo, dakle, ništavilo?!
 Taa, NJega je vasda biilo.

Kakav Prasak?! Što ga stvori?
 "Proostor-vrieeme" glaavu morii.

Ali "gdje-kad" ne postoji,
 Neka bude! dok ne reče.

No, u pamet čovjekovu
 nikada too sjesti nee'će.

22 Trii kraalja
(ili *Mudraci s Iztoka*)

Tko traazi Istinu,
taaj,
vođen Zvieezdom,
putuje noču
nepogriješivo
k Svietlu neugasivu
što ga Taama
obuzeti ne' može.

Kad svane,
oon stane
da ga ne zasliepi
blieštavilo laažne svietlosti
sa zlaatne teladi
razmještene
da ga zavede
na stranputicu.

I tako Iztok,
susrevši prazninu,
darovanom vjerom
nadvlaada suumnju
i kreene na Zaapad,
gdje naade i vidje
Puut, Istinu i Život:
Čovjeka, Kraalja i Boga.

²³Tko kovilja u našemu kolu?
 Za-“rap”-ajmo²⁴ ^{ili} o novoj kulturi!

Do'kad *č*e hiinba?
 Do'kad prietvaaranje?
 Do kada maske?
 Do'kad glumatanje?
 Svi izpazni festivaali?
 I sramotni karnevaali?'

Ma ne'žugaj toliko, vasda borben', Raato!
 Ta vas se naš narod zagrijao za too.

U knjigama: ludoorije;
 po mrežama: bljezgaarije;
 na daskama: razvratnoosti
 od vlastitih nastranoosti;
 na plaatnima: perverzija;
 a u glasbi: histeerija!

Ma ne'grintaj toliko, načitani Mijjo!
 Zar too nii'je ono što je puuk naš htio?!

Smieeh, veseelje - bez radosti;
 tuuga, sučut - bez žalosti;
 jezik tepa - ganutljivo;
 liice s kriinkom - zavodljivo;
 a u gruudim' leden kamen,
 na mjestu za ljuubav - plamen.

Ee, sad si ge, vrli Niiko, pod kabanom baš uslik'o!
 Zaavodnik je poskočio i kopito svim' odkrio.

²³st211023

²⁴**Naputak za izvedbu:** Trii kitiice od po šest reedaka - raznoglasni (3x2 ili 6x1) recitatiiv; trii umeetka od po dva reedka - višeglasna melodija; za kraaj ponoviti (samo!) prvu kiticu usporenim jednoglasnim (1x6) recitatiivom.

²⁵Sveeti jez^uk Hrvatski

ili

Dobročinstvo bez Boga vodi u laaž!

Sveet je jez^uk naš, Hrvatski,
od Boga nam' darovan!

Jer ne dopuušta
da se, po njemu,
itko na sliku Božju stvoren
nazove nevriednim²⁶.

Sve njih je Oon, Gospodin,
svojim sveetim Imenom,
po našem jeziku,
blagoslovio i prekrio:
od uboga i ubogaljena - ,
- ubogaara i bogaalja -
do bogata, čak i bogataaša.

Jer od Boga
i pred Bogom
invalidnih nema!

²⁵st171123

²⁶Bezbožno (protužno!) nazivlje *invalidna osoba, osoba s invaliditetom* i sl.
- već je po izričaju protuslovno: osobu **bez** nečega (prirodno joj pripadajućega)
ono određuje (naziiva, imenuje) kao osobu **s(a)** nečim (dodatnim!). Ali niii'je too
čudno, jer ne'može se biti milosrdan bez Milosrđa!

²⁷Pariiz 2024.

Tii nekoč/graad bii prediivan,
 istinskim Svietlom obasjan.
 Od NJega sad se zaklaanjaš
 i obnooč/Laažca priziiivaš.

Tii uze puut od pogaana.
 Ne onaj za NJeg' što ne'zna,
 več/onaj znaan od izkona:
 uvriedljiv, ohol, prkosan!

Na Seeni, po sraam-poklonu
 Baalu i Levijatenu,
 nakaznu odkri nastranost,
 truulež i svoju opakost.

I da se postom u'tebi
 ne mrtvii peet pravedniika,
 suumporni oganj proždro bi
 do jednog' ti stanovnika.

Za tricu zlaatnu, srebreanu,
 i slavu svietsku, prolaznu,
 i olimpijci-krščani
 sad Baalu žrtvu prinesu.²⁸

Gdje sad da naadem jediina
 što junački se odhrva
 svjedočić za Istinu: -
 - za Krista i Spasitelja?

O, graade, sjeti se svojih
 svih Abelarda, Heloise,
 te vraati k praavomu Svietlu,
 ponizan - baš poput svih njih!

²⁷vr270724

²⁸Svi krščanski mučeniici, molite za naas!

²⁹Paradoksi u(o) lj(LJ)uubavi³⁰

Iz skrovita, gle, vidljivo,
obznanujuć⁹ nevidljivo!

Too vjera plodi ufanjem,
a ono, pak, milosrđem
u ljuubavi dobrohotnoj
što razdijeljena množi se,
pa duuša njoom se raduje
i razum naš prosvjetljuje.

Ni ljuubavi bez ufanja,
ni ufanja bez sjemena -
- tee vjere - daara Božjega!

Al' ipak onu najveću,
što u sebi sve sadrži
i LJubavlju se naziiva,
živ čovjek gledat' ne može.

Jer sjaj je njeen smrtonosan
za svakog' što pod griehom je.

A zapovieedi jedine,
o kojima sve ovisi,
k'o staari svieet ni novi sad'
ne uzpjeva obslužiti.

Da, NJegovi Ga štovahu,
al' iine i sad' preziru,
dok danas bismo htjeli mii
bez NJega bližnjeg' ljuubiti

A Oon nam riečju i djelom
pokaaza, čak i životom,
da oboje ostvaruje
sva'k' tko se sebe odrekne
te za NJiim s križom pokreene.

²⁹st130125

³⁰Ako u rieči nii'je podvlakom iztaknut težinski naglasak, onda je naglašen prvi slog.

Zar i sad' samcat visi Oon
 u razdielnici vriemenskoj
 na dviema greedam' razapet,
 i srcem - vruutkom za sav svieet,
 dokazujućtko LJuibav Jest?

Na kriižu tek je vidljiva
 LJuibav što Zmiju ubiija
 i otrov njeen odstranjuje -
 - tielesa s duušam' 'zdravljuje!

Naarod izabrani Izraelski dobiiva, po Božjoj objavi, Zaakon zasnovan na zapoviedima o ljuubavi prema Bogu iznad svega i o ljuubavi prema čovjeku, bližnjemu, kao prema sebi saamomu. No njegova ljuubav prema bližnjima bijaše veoma selektivna i prečesto drastično zanemarivana. A Gospodin Isus, Krist, navieštajuć Radošnu Vieest (Vladavinu Božju - Kraaljevstvo Nebesko) vraća svooj naarod na početnu i temeljnu postavku o LJ(lj)uibavi. Govorio je i činio i, na kraju, svojom dragovoljnom mukom i smrću, iz bezuvjetne ljuubavi prema Otcu i ljuudima, sve saamim sobom potvrdio.

A danas, koliko je NJegovih sliedbeniika - praavih kršćaana? Žalostno je gledati i slušati mnoge iz tzv. humanitaarnih udruuga, pa i nekih kršćanskih, (što se, načelno, nesebično skrbe za siromašne, zapostavljene ili obezpraavljene skupiine i naaroodo) dok pokušaavaju milosrdno djelovati, a da pritom o Bogu neema miisli ni spomena. A mnogi od onih što stoje iza svega čak i "tatuju" protiv Boga. Zar je onda čudno da se, neriedko, humanitaarna pomoć ili društvena skrb preokreenu u svoju suprootnost?!

DODATAK (aktualni)

Maali naši logoraši

Kamo vodi milost ljudska
 po zaakonu propisana?
 Čiime 'zhodi pomoć/bratska
 plaćom što j' osigurana?
 Da, griesnika spaasit' treba!
 Al' i žrtvu - prie njega.

Da, doista, kamo vodi ljudsko milosrđe te briga i skrb o bližnjima kad, pritom, čovjekova umišljenost zanemaruje, pa i oholo odbacuje, pouzdanje u Božju proviđnost i Njegovu pomoć? A rečeno nam je: *Bez mene ne možete učiniti ništa.*

Ubojica dobiva mentora, a preživjeli se zatvaraju u logor. Taa sva,ka školska zgrada u Hrvatskoj je ovih daana postala zaatorom za svoje učeniike!!!

Svako ljudsko djelo, ma koliko po naakani bilo dobro ili protivno zlu, ako izključuje Boga i Njegovu milostnu pomoć, pretvorit će se u svoju suprotnost.

Tako su se izrodile i izopale i ove naše bezbožne naake:

- izmišljena te ozakonjena posebna "ženska i diečja praava" (ni na čemu utemeljenih!), što su ciljano dovelo do masovnoga monstruoznog čedomorstva i razaranja obitelji;
- "nuulta tolerancija na naasilje" (vršnjačko, nad ženama ...), pa poznanik, čak i prijatelj, dvojii kako će netko protumačiti njegovu izkrenu pomoć ili saavjet; Zabrana, primjerice, urođenoga diečačkog nuguraavanja i hrvanja spriječava nužnu (za zajedničko življenje) izkustvenu spoznaju vlastite tielesne snaage, njeezine (ne)učinkovitosti kao i sposobnost da ju se nadzirei, pa kad diečak stasa u moomka, narastla a izkustveno njemu nepoznata snaaga neriedko plodi zastrašujućim i neshvatljivo brutalnim naasiljem;
- tzv. *građanske udruge* koje bi trebale biti glasna društvena saavjest, preobru se, reedom, u kvazipolitičke skupiine što po nečijem diktaatu obmanjuju jaavnost i razaraju naarodno zajedništvo;
- državni uredi, tieela i osoobe (tzv. *pravobranitelji*) da bi, po vkastitoj prosudbi, primjerice, zaštitili dieete, "ubiju", tj. doslovno razore čitavu obitelj.

Postoji u svemu ovomu ključni paradoks kojega je malo tko svies-tan. Naš (fizički) svieet, naime, pokreću siile - priirodne i (samo)voljne ljudske. Zakonodavci priznaju, pa i opravdaavaju, da je i sve praavo

utemeljeno na sili (onoga globalno moćnijega ili lokalno jačega)³¹. No, tii isti zakonodaavci i njihovi *skroviti mentori*, hoteći se pokaazati kao milosrdni zaštitnicii svekolikoga puuka, sada pokušavaju izbaci silu iz međuljudskih oodnoosa, te ju zamieniti načelima iz duhovnoga svieeta, a njega, apriori, drže nepostojećim. Poslediice su jasno vidljive diiljem svieeta.

A sada bi sve too trebalo opjevati - do goorkih suuza! Ako too ima smiisla, Oon će mi *usne otvoriti*.

³¹I neema iina naačina, čim se zanieceće iznimno čovjekovo dostojanstvo kao *slike Božje!*